

oznanilo

Vstali Kristus nam pove,
da se ne izgubi nobena
iskrica dobrote, lepote,
resnice in resničnosti,
še tako nezatna in skrita,
še tako pozabljena,
necenjena in neslavljena.
(Alojzij Ambrožič)

3. velikonočna nedelja

leto IX /2010-18
15. april 2018

Lk 24,35–48

TUDI TI PRIPOVEDUJ

Ker je Jezus vnel srci učencev iz Emavs, sta še tisto uro odšla svojim prijateljem povedat, kaj sta slišala in videla. Svojega navdušenja nista mogla ohraniti samo zase. Ko sta pozno zvečer prispela v Jeruzalem, sta našla še zbrane enajstere in druge učence. Pripovedovali so si, kaj so doživeli; in njihova pripoved je postala izpoved. Samo videti ne zadošča – treba je tudi dojeti, kaj vidiš. Potem se lahko vstajenje zgodi pri vsakem izmed nas. Ko so si učenci medsebojno pripovedovali, kaj so doživeli,

je Vstali stopil mednje in jim je zaželel mir. Pričevalska skupnost učencev je lepa podoba za Cerkev: to je skupnost ljudi, ki si pripovedujemo in pričujemo, kaj smo doživeli, kaj smo videli in spoznali. Eni pripovedujejo o osebnih izkušnjah, drugi se sklicujejo na izkušnje tretjih – kakor učenci v Jeruzalemu. Na svoji poti doživljamo vsi osebne izkušnje; če nam te odprejo oči in nam zagori srce, se srečamo

z Vstalem. Za evangelista Luka se vstajenje zgodi takrat, ko se nekaj najgloblje dotakne našega srca, ali kakor je rekel Paul Tilich, kjer nas nekaj »resnično zadene«. To so vsakdanje izkušnje: pogovori, srečanja, pričevanja, kosila, sprehodi, skupno bivanje in evharistija. Veliko se pogovarjamo in se srečujemo z ljudmi. Toda pogovor ostaja pogosto le klepet in naše srečanje le bežen kontakt z ljudmi. Kjer se resnično razvije pogovor, kjer pričujemo in drug drugemu odpiramo oči, kjer ob pogovoru začne goreti srce – tu se zgodi vstajenje, tu srečamo tudi Vstalega v podobi enega od svojih sogovornikov. Če ljudje pošteno in obenem spoštljivo in z občutkom pričujejo o tem, kar so doživeli na svoj poti in kako to sami razumejo in si razlagajo, je med njimi prisoten sam Vstali. Njihov pogovor postane izkušnja vstajenja. Dotikamo se bistva, nastane vzdušje, v katerem se začuti prisotnost Boga. In ti? Kaj bi rad pripovedoval/a ljudem, ki so ti ljubi? Vstajenje bi zate pomenilo, da slediš temu notranjemu impulzu, ki te sili, da bi z drugimi govoril. Ko se boš opogumil/a in povedal/a to, kar ti že dolgo leži na srcu, boš spoznal/a, kako nastane nov odnos, kako se lahko srca vnamejo in kako v tebi govori sam Vstali.

Anselm Grün,

Izkusimo velikonočno veselje

V evangeliju po Luku srečamo vstalega Jezusa, kako se prikaže zbranim učencem (prim. Lk 24,36), ki so nezaupljivi in prestrašeni mislili, da je prikazen. Romano Guardini je zapisal: »Gospod se je spremenil. Ne živi več tako, kot je živel prej. Njegovega bivanja ... ne moremo razumeti. Pa vendar je telesno ..., saj vsebuje vse njegovo dosedanje življenje in usodo, preko katere je moral iti, torej trpljenje in smrt. Vse je resničnost. Čeprav spremenjena, pa vendar je dotakljiva resničnost«. Ker vstajenje ni izbrisalo znamenj križanja, je Jezus svojim apostolom pokazal roke in noge. In da bi jih prepričal, jih je prosil, naj mu dajo kaj jesti. Tako so mu učenci »ponudili kos pečene ribe. Vzel jo je in jo vpričo njih pojedel« (Lk 24,42–43). Sveti Gregor Veliki razla-

ga, da »na ognju pečena riba pomeni trpljenje Jezusa, Srednika med Bogom in ljudmi. On se je namreč blagovolil potopiti v vode človeškega rodu. Sprejel je, da mu bo naša smrt zadrnila zanko ter bo postavljen na ogenj, da bo prenašal bolečine v času trpljenja«. Po zaslugi teh zelo nazornih znamenj so učenci prerasli začetne dvome in se odprli daru vere. Ta vera jim je omogočila razumeti, kar je bilo napisanega o Kristusu. Beremo namreč, da jim je Jezus »odprl um, da so doumeli Pisma. Rekel jim je: **‘Tako je pisano: Kristus bo trpel in tretji dan vstal od mrtvih, in v njegovem**

imenu se bo oznanilo spreobrnjenje v odpuščanje grehov vsem narodom ... Vi ste pričé (Lk 24,45-48).« Zveličar nam zagotavlja svojo resnično navzočnost med nami po Besedi in evharistiji. Kakor sta namreč emavška učenca prepoznala Jezusa po lomljenju kruha, tako tudi mi srečamo Jezusa med obhajanjem evharistije.

Beseda mora meso postati.
Roke so poslanke duše.
Pogled, stisk roke, smehlaj,
pokončna drža, pozorno poslušanje
– vse to je oznanjevanje
evangelija Jezusa Kristusa.
(Martin Gutl)

OZANILA

V nedeljo, 22. aprila 2018, bodo pri sveti maši ob 9.30, sodelovali pevci Kvinteta iz Zilje. Lepo valjeni k sveti maši in nato pogostitvi v bifeju. Pogostitev bo pripravila gospa Hanca Buch. Iskrena hvala. Lepo vabljeni :)

SVETE MAŠE

NEDELJA, 15. april 2018

3. velikonočna nedelja

9.30 za zdravje in razumevanje

NEDELJA, 22. april 2018

4. velikonočna nedelja

9.30 za + teto Marijo Gabai

Kaj smo storili... ?

Večer je. Razmišljam. O nas. Družbi. In se sprašujem... Kaj smo storili z življenjem! Imamo velike hiše, a majhne družine, veliko diplom pa vse manj pravega znanja. Naučili smo se preživeti, vendar ne, kako živeti. Dodajamo leta življenju in ne življenje letom. Imamo širše poti, vendar ožja obzorja; porabljamo več in imamo manj, kupujemo več, uživamo manj. Čeprav medicina čedalje več ve, smo čedalje bolj bolni. Porabljamo nepremišljeno, premalo se smejimo, vozimo prehitro, prehitro se razjezimo, prepozno gremo spat, vstajamo utrujeni, beremo malo, televizijo gledamo preveč. Povečali smo premoženje, zmanjšali pa svojo vrednost. Preveč govorimo, premalo ljubimo, prepogosto sovražimo. Ne znamo

iskati dobro v sočloveku! Ne znamo reci prosim in hvala. Ne znamo ljubit. Stati človeku ob strani. Biti zvesti. Iskreni. Biti človek. Biti v ponos! Odšli smo na Luno, težko pa nam je stopiti k novemu sosedu in ga spoznati. Zagospodarili smo nad zunanjim prostorom, ne poznamo pa svoje duše. Naredili smo velike stvari, vendar ne tudi boljših. Znamo očistiti zrak, onesnažujemo pa dušo. Razbili smo atom, toda ne svojih predhodkov. Pišemo več, učimo se manj, načrtujemo več, dosegamo manj. Naučili smo se hiteti, toda ne tudi čakati. Ne znamo odpuščati. Zaslužimo več, toda morale je vse manj. Navidezno bogastvo nas je preslepilo. Pozabljam, da je prava vrednost tista, ki je ni moč videti. Nahaja se v nas samih. Hrane je vse več, hvaležnosti vse manj. Imamo vse močnejše računalnike s čedalje večjim spominom, pogovarjamo pa se vse manj. Prizadevamo si za kvantiteto, pozabljamo na kvaliteto. Dandanes je čas visokih ljudi in nizkih značajev. Hitrih zaslužkov in površnih odnosov. Čas miru v svetu, a vojne v hiši. Vse več je razvez; vse več luksuznih domov, toda tudi vse več razklanih. Hitrih potovanj, pomanjkljivih oblačil in nizke morale. Zapomnite si:

Preživite več časa s svojimi dragimi, ker ne bodo večno ob vas. Povejte kaj prijaznega tistemu, ki vas od spodaj opazuje s strahospoštovanjem, ker bo kmalu odrasel in odšel. Objemite koga, saj samo to lahko daste od srca in nič

ne stane. Recite »rad te imam« svojemu bližnjemu, toda najbolj pomembno je, da to tudi iskreno mislite. Poljub in objem lahko ozdravita rano, če prihajata res iz srca. Držite se za roke in cenite skupne trenutke, ker morda nekega dne te osebe ne bo več ob vas. Vzemite si čas za ljubezen, za pogovor, za izmenjavo dragocenih misli. Smejte se pogosto, dolgo in iskreno. Dokler vam ne zmanjka sape. Pridejo tudi solze. Vztrajajte, prebolite, preživite. Ob vsaki priložnosti povejte tistim, ki jih imate radi, da jih imate radi, saj se življenje ne meri s številom vdihov, temveč s trenutki, ki jemljejo dih. Koliko je na tem svetu oseb, ki nam veliko pomenijo, pa jim najverjetneje nikoli nismo povedali, da jih imamo radi... Ker nam je samoumevno, da vedo, da jih imamo radi... Ko pa se zavemo, kako bežen trenutek v času je naše življenje... Takrat vemo, da je vsak trenutek, ki ga imamo na voljo preživeti z določeno osebo, dragocen. Da je treba vsem osebam, ki so tako samoumevne v naših življenjih, povedati, da jih imamo radi... Kajti prišel bo trenutek, ko bi dali marsikaj, samo da bi nam čas dal nazaj tisto eno sekundo, ki je potrebna da nekemu povemo: «Rad te imam!»